

den foreliggende Sag. Der er i denne iffe Tale om i noget Tilfælde at lægge en større Raadighed hen til Sogneraadene, end der allerede ifølge Lovgivningen ligger hos dem; men der er her kun Spørgsmaal om at henlægge en Myndighed fra Indenrigsministeren til Amtsraadene. Skulde vi nu gaae ind paa at drøfte hele Forholdet mellem Sogneraad og Amtsraad og drøfte, hvilken Myndighed der er tillagt eller bør tillægges Sogneraadene, blev der ingen Ende paa Forhandlingerne.

Soyer-Møller: Jeg skal kun bemærke, at det netop for mig er Hovedpunktet ved det foreliggende Forslag, at der derved tillægges Amtsraadet en større Myndighed, end der burde. Det maa dog vel ogsaa være mig tilladt at sige til, at det saamange Gange har været Sogneraadets Trøst, at det havde Indenrigsministeriet i Baghaanden, at jeg ikke seer, hvad der skal komme ud af nu at tage Myndigheden i det her omhandlede Forhold hvori fra Indenrigsministeriet for at lægge den over til Amtsraadet; thi hvad vil Folgen deraf blive? Næste Gang, naar Amtsraadet nægter at give sin Tilladelse til Delingen af en Commune, maae vi forandre Loven igjen og sætte Indenrigsministeren istedet, eller ogsaa maae vi komme til at flette baade Indenrigsministeren og Amtsraadet ud og sætte Sogneraadet i deres Sted; men dette gaaer dog vist ikke an. Dette er den første Grund, hvorfor jeg ikke kan stemme for Forslaget. — Jeg kommer nu til min anden Grund, for hvilken jeg tillader mig at vente en større Samstemning, idet jeg paa samme Tid udbeder mig den høitærede Formands Tilladelse til at fremsætte den; jeg skal dog ikke gaae udenfor Sagen, om jeg end maaskee kommer lige paa Grændsen af den. Vi have i de senere Aar faaet mange Love, og de Love, vi have faaet, have ikke altid været klare, ikke altid været forstaaelige for den mentige Mand, eller, som det ogsaa hedder, den simple Mand. Men dette er en stor Ulykke. Jeg hører

visstelig ikke til dem, som benægte, at Juristerne ere de Folk, der bedst forstaae sig paa Lovene; jeg troer, at der er mangfoldige Love, som Juristerne forstaae langt, langt bedre end vi Andre. Det vilde ogsaa være forunderligt, om de ikke gjorde det, da de ere de Æneste som kunne see Continuiteten i Lovene og kjende deres Historie. Men jeg troer nu, at det er en Ulykke, naar Lovene ikke ere klare, og Landcommunalloven er ikke klar. Jeg forlanger ikke, at man skal troe mig paa mit Ord, og jeg vil derfor henvise til § 19 i denne Lov og til den Omstændighed, at Indenrigsministeriet har anseet det for fornødent at lade en Veiledning følge med Loven. Det er nu en ganske egen Sag med disse Veiledninger. Det er vist aabenbart, at Indenrigsministeren har ladet den følge med i den allerbedste Hensigt, men det maa dog være fremkaldt derved, at Ministeren har taget Loven i sin Haand og har sagt: Denne Lov forstaae de Menneſker ikke, der nærmest skulle bruge den, og han har derfor ladet Veiledningen følge med, for derved at undgaae en Deel Forespørgsler, der ellers kunde fremkomme fra Høire og Venstre. Dertil er nu Intet at sige; men det er en farlig Sag med disse Veiledninger, der følge med Lovene, thi i det virkelige Liv komme de let til at staae over Lovene. Den simple Mand tager Veiledningen for sig og seer ikke hen til Loven. Jeg taler nu mod det foreliggende Lovforslag, fordi det er en Stump Lovgivning. Det er nemlig den Slags Lovgivning, som forvirrer os, og det vilde dog være en Ulykke for os, om vi skulde blive nødt til i Sogneraadene at have Jurister til at forklare os Lovene. Derfor kan jeg ikke stemme for det foreliggende Lovforslag; vi ere forvirrede nok iforveien og ville blive det meget mere, naar vi faae disse Stumper Lovgivning. Nu have vi en Lov, som gjælder i et Par Aar, saa kommer der en ny Lov, der forandrer den, eller saa kommer der en Lov, der tager enkelte Paragrapher ud af en anden Lov osv. osv. Man v ed virkeligt tilsidst hverken ud eller ind